

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Kijowski

w sprawie z wniosku L. F.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.
o rentę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 kwietnia 2005 r.,
kasacji wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w G.
z dnia 1 kwietnia 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G., po rozpoznaniu sprawy z wniosku L. F. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych - Oddziałowi w G. wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2004 r. (III AUa .../03) oddalił apelację wnioskodawczynie od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. z dnia 22 stycznia 2003 r. (VIII .../01), oddalającego jej odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 4 kwietnia 2001 r. odmawiającej ustalenia ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W motywach tego rozstrzygnięcia Sąd Apelacyjny przejął jako własne ustalenia faktyczne poczynione w postępowaniu w pierwszej instancji oraz podzielił ich prawną kwalifikację. Orzeczeniem Obwodowej Komisji Lekarskiej do Spraw Inwalidztwa i Zatrudnienia w K. z dnia 17 stycznia 1996 r. zaliczono

wnioskodawczynię do II grupy inwalidzkiej z powodu raka prawego sutka. W wyniku badań kontrolnych, na podstawie orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 7 kwietnia 2000 r. stwierdzono częściową niezdolność do pracy do marca 2001 r. W dniu 2 lutego 2001 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty, który został rozpatrzony odmownie. Zdaniem Sądu Apelacyjnego przeprowadzone postępowanie dowodowe na okoliczność istnienia niezdolności do pracy, wykazało, że rozpoznane u niej schorzenia nie ograniczają zdolności do wykonywania pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami ekonomisty. Oceny tej nie może podważać Orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K. stwierdzające lekki stopień niepełnosprawności. W świetle art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) istotne jest bowiem ustalenie niezdolności do pracy, co skądinąd różni się od warunków zakwalifikowania do jednego z trzech stopni niepełnosprawności określonych w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123, poz. 776 ze zm.). Wprawdzie orzeczenie o częściowej niezdolności do pracy jest traktowane na równi z orzeczeniem o lekkim stopniu niepełnosprawności, jednakże zależność ta nie występuje w przeciwnym kierunku.

Kasację od powyższego wyroku złożyła wnioskodawczyni. Zaskarżając go w całości zarzuciła naruszenie prawa materialnego, to jest art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Ponadto wskazała na naruszenie prawa procesowego: art. 232 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c., wyrażające się w niedopuszczeniu dowodu z opinii właściwego biegłego celem stwierdzenia, czy schorzenia na które cierpi uzasadniają przyjęcie, iż jest ona niezdolna do pracy. Poza tym zarzuciła naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. wobec „sanowania dokonania przez Sąd Okręgowy ustaleń w przedmiocie zdolności wnioskodawczyni do pracy w oparciu o jednostkowe, odrębne opinie biegłych, bez dokonania kompleksowej oceny dolegliwości, na które cierpi wnioskodawczyni.”

Zdaniem skarżącej w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do konieczności odpowiedzi na pytanie, czy orzeczenie o lekkim

stopniu niepełnosprawności w rozumieniu ustawy o rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych powinno być traktowane na równi z orzeczeniem o częściowej niezdolności do pracy w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Powołując się na te podstawy wnioskodawczyni zażądała uchylenia kwestionowanego wyroku oraz wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazania mu sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie zasługuje na przyjęcie do rozpoznania. Zgodnie z art. 393 k.p.c., jeżeli zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty nie narusza prawa ani nie zachodzi nieważność postępowania (§ 2), to Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, gdy w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna (§ 1). W przedmiotowej sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 2 k.p.c., a rozpatrzenie jej pod kątem okoliczności z § 1 tego przepisu uzasadnia odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Wprawdzie wnosząca kasację sugeruje, że w rozpoznawanej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, lecz nie ma ona racji. Słusznie bowiem Sąd drugiej instancji z powołaniem się na treść art. 5 pkt 3 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnianiu osób niepełnosprawnych twierdzi, że orzeczenie lekarza orzecznika ZUS o częściowej niezdolności do pracy jest traktowane na równi z orzeczeniem o lekkim stopniu niepełnosprawności, co wszakże nie pozwala na wyciągnięcie wniosku przeciwnego. Konstatacja taka wymagałoby bowiem w systemie prawa stanowionego przynajmniej takiej regulacji, z której na podstawie znanych w teorii prawa reguł dekodowania tekstu prawnego można byłoby wyinterpretować normę postępowania wyrażającą taką dyrektywę. Tymczasem z przepisu art. 5 pkt 3 cytowanej ustawy możliwość taka nie wynika, a rozumowanie oparte na uznaniu orzeczenia o lekkim stopniu niepełnosprawności na równi z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS o częściowej niezdolności prawnej nie posiada żadnego prawnego uzasadnienia. Już na marginesie warto zauważyć, że istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie

występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. O istotności nie decyduje zatem waga społeczna sprawy czy subiektywne odczucie skarżącego, albowiem są to pojęcia ocenne i zmieniające się zależnie od okoliczności.

W niniejszej sprawie Sąd Najwyższy nie dopatruje się też nieważności postępowania, jak również nie stwierdza oczywistości naruszenia prawa, ponieważ przesłankę tę można potwierdzić wyłącznie wówczas, gdy naruszenie prawa jest „stwierdzalne” bez potrzeby wnikliwego badania sprawy (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 1 w związku z art. 393 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.